

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 227/2013-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. K., K., zastúpeného advokátom JUDr. Ing. P. H., Advokátska kancelária, K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa „*nadpisu Siedmeho oddielu Ústavy SR*“ postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžr 33/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. K. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. marca 2013 doručená sťažnosť Ing. J. K., K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa „*nadpisu Siedmeho oddielu*“ Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžr 33/2012 (ďalej len „napadnutý postup“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou v správnom súdnictve podanou na Krajskom súde v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) podľa § 247 a nasl. zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu. Krajský súd vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 23 S 46/2009 z 10. júna 2011, ktorým žalobe sťažovateľa vyhovel a rozhodnutie žalovaného zrušil podľa 250j ods. 3 OSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň označeným rozsudkom rozhodol krajský súd aj o náhrade trov konania tak, že sťažovateľovi priznal náhradu trov konania v sume 213,55 €. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu v časti výroku o náhrade trov konania podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 10 Sžr 33/2012 zo 16. januára 2013, ktorým odvolanie žalobcov odmietol (sťažovateľ bol jedným z účastníkov konania na strane žalobcov, pozn.) z toho dôvodu, že smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné. Práve postupom najvyššieho súdu v odvolacom konaní malo podľa názoru sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa „*nadpisu Siedmeho oddielu Ústavy SR*“.

Sťažovateľ v sťažnosti tvrdí, že najvyšší súd „*porušil Ustanovenie Siedmeho oddielu Ústavy SR, nadpisu, ktorý je nadradený všetkým článkom siedmeho oddielu, teda odoprel právo na súdnu a inú právnu ochranu, ktorú práve Ústava zaručuje v spojitosti s dvetisícročnou právnou zásadou minimálne dvoj inštančného posudzovania vecí*“. Sťažovateľ argumentuje, že „*odôvodnenie použité NS SR BA, aj keď sa okrem iného odvoláva na rozhodnutie Ústavného súdu Košice, by znamenalo, že prvoinštančné rozhodnutie jediného sudcu by vlastne nikdy nikde (hoci prípadne len pri určitých druhoch sporov) nemohlo byť preskúmané, aj keby bolo akokoľvek svojvoľné. To sa neprieči len ústavnej zásade o práve na súdnu ochranu ale dotýka sa aj prípadného rozporu právnych predpisov nižšej právnej sily (na ktoré sa NS SR BA odvoláva) ako je Ústava so samotnou Ústavou SR a určite aj s medzinárodnoprávnymi predpismi aspoň Európskeho práva*“.

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o nej nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo pána Ing. J. K. na súdnu a inú právnu ochranu podľa nadpisu Siedmeho oddielu Ústavy SR postupom Najvyššieho súdu SR BA v konaní vedenom pod sp. zn.: 10 Sžr/33/2012 bolo porušené.

2. Najvyššiemu súdu SR BA prikazuje, aby v konaní vedenom na NS SR BA pod sp. zn. 10 Sžr/33/2012 konal opätovne ako súd v druhom stupni a meritórne rozhodoval o veci.

3. Najvyšší súd SR BA je povinný uhradiť Ing. J. K. trovy konania vo výške 275,94 Eur slovom dvestosedemdesiatpäť Eur a deväťdesiatštyri centov na adresu alebo účet právneho zástupcu advokáta menom JUDr. ING. P. H., so sídlom K., do jedného mesiaca od doručenia tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa „*nadpisu Siedmeho oddielu Ústavy SR*“ postupom najvyššieho súdu v označenom konaní, ktorý rozhodol o odvolaní sťažovateľa, ktorým napádal výrok rozsudku krajského súdu sp. zn. 23 S 46/2009 z 10. júna 2011 o náhrade trov súdneho konania, pričom podstata jeho argumentácie spočíva v tvrdení, že najvyšší súd nesprávne odmietol jeho odvolanie, čím mal porušiť dvojinštančnosť súdneho prieskumu.

Ústavný súd pripomína, že je viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Sťažovateľ je v konaní pred ústavným súdom zastúpený advokátom a v konečnom návrhu svojej sťažnosti (v petite) žiada vysloviť porušenie nedostatočne identifikovaného základného práva na súdnu ochranu podľa ústavy výlučne postupom najvyššieho súdu v označenom konaní (teda nie aj jeho rozhodnutím), pričom ani v ostávajúcej časti petitu sťažovateľ nežiada zrušiť právoplatné rozhodnutie najvyššieho súdu ako výsledok napadnutého postupu najvyššieho súdu, ale žiada, aby ústavný súd prikázal najvyššiemu súdu v právoplatne ukončenom označenom konaní „*opätovne konať*“ a „*meritórne rozhodnúť o veci*“. Ústavný súd na základe takto formulovaného petitu sťažnosti konštatuje, že je nevykonateľný, vnútorne rozporný a nedostatočne určitý. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ je v konaní pred ústavným súdom zastúpený advokátom, ktorý ako kvalifikovaný právny zástupca by mal byť spôsobilý skoncipovať podanie, ktoré by malo byť objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady, je vylúčené, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je advokát povinný vykonávať odborne. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

Ústavný súd z uvedeného dôvodu a so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa konštatuje, že sťažnosť nespĺňa náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde, a preto ju z uvedeného dôvodu odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa jeho ďalšími návrhmi uvedenými v petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2013